

A já to vzala z gruntu!

Jak to pilování - kdy jsme s Taliprtkou pilovaly její skákání. Tak to broušení.

Brtník mi před časem chtěl udělat radost a natřel náš dřevěnej stůl na bílo. Aby jako ladil k té židli, co jsem zrenovovala. Enemže židle byla hodně stará, ta ten bílej nátěr potřebovala a prokoukla po něm. Když se k tomu ovšem přidal bílej stůl, vypadalo to .....blbě prostě. Já mám dřevo ráda tak, jak je - když tak může být. Takže jsem se úplně netvářila a Brtník prohlásil, že to teda obrousí. Přivezl z Prahé brusku a vytáhnul stůl na louku. Přibrál k němu ještě z předního pokoje bývalej řeznickej stolek, z kterýho jsem kdysi dávno udělala stolek konferenční a natřela ho tehdy luxolem, aby provizorně nějak vypadal. A že ho taky obrousí, protože to bylo jasný, že bude vypadat líp.

Noo jo, enemže....mě to broušení taky baví, takže jsem se nenápadně přitočila, brusku mu sebrala ☐ a pustila se do broušení toho stolu podle svých představ. Chtěla jsem využít zbytků bílýho nátěru tak, že z toho udělám jakoby starej zašlej stůl. Bavilo mě to moc. Tak moc, že jsem se do práce zakousla natolik, až jsem zapomněla přemýšlet. Hleděla jsem si jen toho, jestli je to dřevo zbroušený tak akurát a nebo ešivá nemám ešče trochu přitlačit. A..... to se nemá, to se nemá. Při práci se má pořád přemýšlet a být ve střehu. Pak se vám totiž nemůže stát to, co mně. Že v zamyšlení zvednete brusku a.....nechtíc si ji přiložíte zlehýnka na předloktí. Udělá to potom takový dziim a máte o trochu kůže míň a jednu vybroušenou puchejřovitvou plošku na ruce víc ☐☐ . Jak říkám vzala jsem to z gruntu ☐ . Ale ten stůl, ten vyšel moc pěkně, řekla bych. Ten bílej nátěr z toho vyčuhuje jen tak sem tam a zlehýnka, přesně jak jsem si představovala. Moc pěkný.

Brtník mezitím řádl s rozbruškou na tom řeznickým stolku a taky mu dal pěknou patinu. Tmavej nátěr převýžbě zmiznul a hlavní slovo převzalo taky dřevo. Oba stoly posléze dostaly první olejový nátěr a hned bylo vidět, že se vylouply do krásy.

No a já se pak mohla jít s ohaříkama věnovat tomu pilování. Pilování při skákání. Shrnula jsem si všecy ty informace, co jsme tady k tomu tématu nashromáždili a šlo se na věc. Ukázalo se, že nejlepší bude to tak nějak zkombinovat a prozkoušet. Jako první jsem udělala to, že jsem ještě před překážku, která byla pochopitelně na nejnižší šprušli - výška tak pro tu čibabu, dala silný klacek. Aby mozek cvičenkyně zaznamenal už s předstihem překážku. Za

další jsem zkusila tedy to, že cvičenkyni do překážky vyšlu, tak jako se to dělává při klasickém výcviku a jak navrhovala Fifijová. Usadila jsem si ji u nohy a chvíli jsme takto setrvaly v tiché koncentraci □ □ . Jen chvíli, kdyby to mělo být delší dobu, přestala by ta koncentrace být tichá a cvičenkyně by začla řvát □ . Takto se učí sebekontrola a tomu, že prostě nebude zpovíkaná. A pak jsem ji vyslala. "Hop". Ona udála ladnej skok a překážka zůstala na svém místě. "Jaký to sasrak!!" Jásala jsem. "Ona přeskočila dvacet centimetrůch!!" □ □ . No a pak jsme se do toho položily. Snažila jsem se co nejvíc ji udržet v klidu, aby se moc nenadchla. Ještě jednou jsme si skočily s vysláním a pak jsem se trochu předsunula, na úroveň překážky. To taky vyšlo, takže jsme si to několikrát zopakly. Poté jsem se přesunula kousek za překážku a taktéž můžu hlásit úspěch. Celou tu dobu jsem nechala před překážkou povalovat ten silnej klacek, což myslím pomáhalo hodně. Do překážky spadla jen jednou a to myslím z toho důvodu, aby nepřišla o imáge □ . Naopak se jí poté podařilo překážku spojit i s tunelem. A to z obou stran. Tedy "sekvence" překážka - tunel a naopak tunel - překážka. Byl to veleúspěch.

Pak jsem je vyměnila. A šel hopíkat Rumoušek . Myslím, že v tomhle případě taky hraje roli to, že jsem ji vzala na cvičení jako první. I když obvykle to dělávám obráceně, nechci aby přišel o svoje výsady. Nicméně tady to asi budu muset otočit, i když nerada. Rumíčkoví jsem to nastavila do plnejch a pěkně jsme si zaskákali a zatunelovali a zaobíhali. Škoda jen, že už nemám tu kladinu, jako za dob Ešátorových. Byla bytelná, stabilní. Teď momentálně nemám matroš, z kterýho to sestavit.

Pak jsem zkusila, jak moc nám půjde, když jeden bude odložený a druhý bude skákat. Byla jsem zvědavá, jestli se Tali nezpovývá z toho, že má konkurenci a nezačne do toho zase padat. Zadařilo se a tak jsem to hnedle po prvním úspěšným pokusu ukončila, ať je to s úspěchem. No a pak jsme se šli placatit pěkně na zahradu a užívat si to, že je sice neděle.....ale nikam nemusíme, nemusíme, zítra máme volníčko!!